

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

גיליון מס' 263 | טו' ניסן התשפ"ב

פסח

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה
19:49	18:40	תל אביב
19:48	18:50	ירושלים
19:46	18:33	באר שבע
19:47	18:49	

הגיליון הוקדש להצלחה וכל הישועות ויקי ויקשוריה בת זהבה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

ידי"ל ע"י עמותת דרך הבעש"ט ע"ר. 580660942

בבוקר לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעש"ט שם טוב

והיא שמעדה

אי אפשר לכל זה, ללא "שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו". כל אחד ואחד הן ברוחני והן בגשמי, יש מי שקם עליו לכלות אותך, והקב"ה שאתה פונה אליו וצועק - "אבא תראה לי מה אתה רוצה ממני, למה אתה מביא לי את הצרות האלה, למה אתה מביא לי את הכאבים האלה, תזכה אותי להכיר שכל הצרות שעוברות עליי זה לא פרעה ולא המן זה אתה קורא לי! ותראה לי מה אתה רוצה שאני אתקן".

הבעל שם טוב חידש לכולם שיעקר הכאבים של האדם בעולם הזה יסודם ועניינם מן הגאווה של האדם. מכך שאתה לא חי בהכנעה, והכנעה פירושו של דבר שמלבד זה שאדם עושה את רצון ה', דורשים ממך לתת נקודה נוספת של הכרה והתבטלות ש- 'זה לא אני העושה והפועל', אלא הרחמים של ה'. הם אלה שמזכים אותי, בכל העשייה הנפלאה הזאת.

הדרך לגלות את האמונה והביטול על פי 'דרך הבעש"ט' היא דרך המחשבות והרגשות שעוברות על האדם בשעת המעשה. תוך כדי עשייה, תוך כדי הניקיונות שהיו לפסח. אדם שיתבונן בעצמו יראה שהוא מצד עצמו מתנגד לכל העשייה הזאת, יראה מצד עצמו שכשהוא מכר את החמץ לפני פסח והוא היה צריך לבער ולזרוק את כל השימורים, את כל השאריות של החמץ, כמה שליכו כואב, 'איי חבל שאנחנו נפרדים מהחמץ בשביל שבעה ימים', וכו' וכו', ואז הוא מגלה שמצד עצמו הוא לא רוצה את כל זה. אם ככה מי מזכה אותי לעשות את הפסח? אין זה שלי אלא הרחמים של ה'.

זה הוא שנאמר "שמרתם את המצות" מה הפירוש? שמור את המצה לא לגנוב אותה. הגנבים אלו המחשבות שלי שגונבות את המצוות לעצמי. איך אני אשמור? תכיר את האמת שלך, שאתה מצד עצמך לא רוצה את זה, לא מעוניין בזה. אז אתה מגלה שה' הוא שמזכה אותך לקיים את מצוות הפסח, הכל כאן הרחמים של ה'.

פסח כשר ושמח ושבת שלום.

והיא שמעדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו והקדושו ברוך הוא מצילנו מידם.

ה"מאור ושמש" שואל: מי זאת שמעדה? בפשטות המפרשים מסבירים שזו ההבטחה שהקב"ה הבטיח לאברהם אבינו שיגאל את בניו. "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". וההבטחה הזאת היא זאת שמעדה לאבותינו ולנו. ה"מאור ושמש" מסביר: "והיא שמעדה" זו האמונה שהייתה לעם ישראל.

צריך להבין מה החידוש ש"הקב"ה מצילנו מידם", איך אפשר לעלות על הדעת שיהיה לרשעים שרוצים לכלותנו אפשרות לכלות את עם ישראל? ובפרט שהעולם נברא בשביל עם ישראל ואומות העולם נבראו בשביל ישראל, ואם כן לכאורה אמור להיות ברור שהקב"ה יצילנו מידם.

אבל אם נתבונן נראה שכתוב כאן יסוד ענק וחשוב מאוד: לא נאמר כאן והקב"ה מצילנו מהם אלא מידם. פירוש: כל תכונת הגויים זה ה"כוחי ועוצם ידי" זה כל עניינו של הגוי. עם ישראל נגררים בטבעם גם כן אחרי החשיבה הזאת. ובשביל זה הקב"ה בכל דור ודור עשה שיהיו עומדים עלינו לכלותנו, בכל דור ודור יש עלינו קשיים ומעברים שעוברים עלינו וכתוצאה מהקשיים האלה, אנחנו מגיעים להכנעה לכורא עולם. וכשהקב"ה מצילנו מידם, זאת אומרת שהקב"ה מזכה אותנו בסופו של התהליך להינצל מידם, דהיינו מ"הכוחי ועוצם ידי" - שהם אווזים בו.

ומי זאת שמעדה? הענווה!!!

כתוצאה מכך שעומדים עלינו לכלותנו, אנחנו מגיעים להכנעה וזה מה שעומד לנו ומציל אותנו.

אומר השפת אמת בשם זקנו החידושי הרי"ם: שכל הכאבים שעוברים על האדם בעולם הזה, כל הגזירות וההרפתקאות שעוברים על ראשו, הם כתוצאה מהחשיבה שלו - שהוא מציאות חיובית ושיש לו יכולות, דהיינו במילה אחת: גאווה!!! אבל כשאדם מכניע את עצמו כל הגזרות מתבטלות ממנו.

מרגיש מנותק רגשית מלימוד הגמרא

והנביא, ראתי יותר הצלחה, אולי יותר שיבחו אותך. ממילא התחברת לזה יותר. לאחר שאנחנו מזהים את שורש הבעיה, אנחנו בהחלט צריכים לפתוח דף חדש ביחס לגמרא, ולגשת ללימוד הגמרא יותר בשמחה. כיצד נעשה זאת?

התשובה היא: בלי לחץ, בלי מבחנים, בלי הספקים. אלא, אני ניגש כעת ללימוד שורה גמרא בלבד, רק שורה ולא יותר, אבל את השורה הזאת אני ילמד ברגיעות ובשמחה, בלי לחץ, אף אחד לא רודף אחרי, אף אחד לא מחפש אותי. כשאתה ניגש לאותה שורת גמרא, חשוב מאוד, להבין אותה טוב. להבין מה המשנה חידשה, ולראות, שבעצם אני מצד עצמי לא הייתי אומר שזאת תהיה ההלכה. למשל, ההלכה ש'גנב צריך לשלם כפל', אל תיקח את זה כמובן מאליו, אלא תחשוב: "מה אני הייתי אומר?" לכאורה הייתי חושב ש'גנב שתפסו אותו שישלם את מה שהוא גנב'. באה התורה ומחדשת לך, 'לא! גנב משלם כפל'. יש כאן חידוש, זה לא

לכבוד הרב שליט"א, קשה לי מאוד לאהוב ולהתחבר ללימוד הגמרא. לעומת זאת בלימוד הלכה מוסר או נביא אני מרגיש יותר שמחה והנאה. אני מאוד רוצה לדעת כיצד להתחבר ללימוד הגמרא כמו יתר חבריי.

תשובת הרב:

שלום לכבוד האברך היקר... ה"ו, ברשותך אומר: לעניות דעתי, יתכן מאוד שהסיבה, שהגמרא לא אהובה עליך, בגלל שבצעירותך, בפעמים הראשונות בהם התנסית בלימוד הגמרא, ניגשת ללימוד בגישה של לחץ. יתכן שהלחיצו אותך בגישה של מבחנים או של הספקים וכדומה. גם יתכן מאוד, שבהתחלה כשהתקשתה בלימוד הגמרא, לא קיבלת מספיק עידוד ותמיכה, ואולי אפילו קיבלת כמה נזיפות והשפלות. כל זה גרם, שאצלך בנפש נרשם, שגמרא זה לחץ, השפלה, גמרא זה לא כיף בכלל. לכן כשאומרים על ידך את המושג גמרא, מיד אתה מרגיש כאילו נפל עליך משקל של מאה טון. מה שאין כן בלימוד ההלכה, או המוסר

יש לי שאלה

שהעולם כולו מכולכל אתה חייב לך קו ברור!

קו דרך הבעש"ט 03-30-90-900 | מארה"ב חייגו 646-585-2987

עין גדי

ליל הסדר היה מיוחד! המסר האחרון שאיתנו מסיימים את הלילה הקדוש הזה הוא: "חד גדיא". ללא ספק יש סיבה מיוחדת שבחרו בגדי - כדי להשאיר לנו את הטעם של הלילה עד לשנה הבאה.

• "חד גדיא דזבין אבא בתרי זוזי" - גדי כל כך תמים וטוב. איך בורא עולם נתן לחתול לאכול את הגדיא? "אין יסורים בלא עוון". מה עשה הגדי שככה מגיע לו?

• הגמרא במסכת שבת (עז): שואלת מה הסיבה שהעזים הולכות בראש והכבשים הולכים אחריהם? עונה הגמרא: "כבריתו של עולם, שהיה בדרך של 'ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד'. מבאר רש"י: "העזים שחורות הן ומשולות ללילה והכבשים לבנים, כמו יום".

הקב"ה משבח את עם ישראל "שְׁעָרָךְ פְּעֵדָה הַעֲזִים שְׁגָלְטוּ מִהַר גְּלָעָד" (שיר השירים ד'). מבאר רש"י: "שערך נאה ומבהיק כצהר ולבנונית, כשיער עזים לבנות היורדות מן ההרים ששערן מבהיק למרחוק". לפי רש"י מדובר כאן בעזים לבנות. מדוע דווקא הן?

• הרשב"ם אומר שמשערות של כבשים עושים בגדים ולא משער עזים משום שאין יותר ריח רע משטף שיער עזים. אם שיער העזים הוא בעל ריח רע... מהו השבח לעם ישראל?

• הגמרא אומרת (ברכות נו): "הרואה עז בחלום שנתו מתברכת, ראה עזים בחלום הרבה שנים מתברכות לו". כאן כבר רואים שהעזים מסוגלות לברכה. במה זכו העזים לכך?

• ה"בן יהודע" כותב בשם הזוהר החדש, 'כבשים הם מצד מידת החסד ועזים הם מצד מידת הדין' ולכן הרועה כבשים אינו מסתכן לעולם. אבל הנמצא בין העזים ורועה אותן - כמה מלאכי חבלה יושבים כנגדו, להטות אותו מדרך הטוב והישר, לפי שהעזים הן מצד הדין הקשה! ולכן לא יגדל אדם עזים בתוך ביתו, ובפרט יזהר בזה בעשרת ימי תשובה שהם ימי דין. דברים תמוהים ממש...

בפרשת "כי תשא" (עלון 255) הבאנו מהלך מיוחד על 'הגדי, השור והכבש' - שם הבאנו מספר מדרשים הקשורים אף הם למהלך של השבוע, אך

הפעם מכיוון אחר:

• כאשר רבקה שולחת את יעקב לקבל את ברכות יצחק, אמרה לו: "לָךְ נָא אֶל הַצֹּאן וְקַח לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְדֵי עֲזִים טֹבִים" (בראשית כז' ט'). אומר רש"י הקדוש: כי טעם הגדי כטעם הצבי. ובמדרש הוסיפו חז"ל טעם (ויקרא רבה כז' ט'): טובים לך טובים לבניך, טובים לך, שעל ידיהם אתה מקבל מיני ברכות. וטובים לבניך, שעל ידיהם

מתכפר להם ביום הכפורים"

מדוע כפרת עם ישראל וברכות יעקב דווקא על ידי שעירי עזים?

• בגמרא (פסחים נו), מסופר על הויכוח בין המלך למלכה, ממלכי בית חשמונאי, "מה יותר טעים? בשר כבש או בשר גדי?". המלך אמר 'בשר הגדי', ואילו המלכה אמרה 'בשר הכבש' יותר טעים. הסכימו שכהן גדול יוכיח שהוא מעלה קורבנות כל יום. הביאו את יששכר איש כפר ברקאי שהיה הכהן הגדול ואמר: כבש יותר טעים מגדי, והראיה, מהתורה שנאמר: "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים" - סימן שהכבש יותר טעים.

אבל הגמרא אומרת, שאותו כהן טעה, כי מצד התורה אין הבדל אם אתה מביא כבש או עז. מה בעצם היה הויכוח כאן?

• הגמרא במסכת כריתות אומרת שיש הבדל בין גדי לכבש כשהם נולדים. כשהכבש נולד הוא מוציא תחילה את פיו ואחר כך את אוזנו ואילו הגדי קודם את אוזנו ולאחר מכן את פיו. מה פשר הדבר הזה?

ברשותכם, ניגש אל המסר המיוחד שיש לנו אצל הגדי.

הגמרא במסכת ביצה (כה:): אומרת: "שלושה עזים הם: ישראל באומות, כלב בחיות, תרנגול בעופות ויש אומרים אף עז בבהמות". הקב"ה נתן לנו את התורה כי יש בנו תכונה חזקה מאוד של עזות ולכן 'ה' עוז לעמו יתן' הקב"ה הביא לנו תורה שתרכך אותנו, אחרת היינו הורסים את העולם. גם ה'עז' נקראת כך מלשון 'עז פנים'. ולכן התכונה שלה שהיא תמיד הראשונה בעדר, היא נותנת את המילה, כולם צריכים ללכת אחריה. ואילו הכבש הוא סמל ההכנעה, סמל הכלומניקות, חסר אוניס, אינו יכול לרוץ או לקפוץ ואפילו קולו מכוער...

כאמור, כשהוא בא לעולם, הוא יוצא קודם עם האוזן, דהיינו שכל דבר הוא רוצה לשמוע ולהבין. אם הוא לא הבין זה לא מקובל עליו, מה שלא מובן או לא נראה לו - הוא לא מקבל. זה מוכיח שאין לו הכנעה כמו הכבש שיוצא עם הפה שזה מסמל תפילות, הודאה והכנעה.

לעז, בתחילת ימיו קוראים לו גדי או גדיה, כשהוא מתבגר קוראים לזכר תיש ולנקבה עז. אומר המהרש"א (סנהדרין פב): "למה נקרא שמו תיש? שתש כוחו" משום שהוא שטוף זימה מכל הבהמות הדקות.

בשמות אלו רמוז לנו מהלך חייו: הגדי כבר מקטנותו אומר "לא רוצה, לא מקובל עלי..." כשהוא גדל המצב מחמיר! הוא נהיה עז פנים וחצוף ומכאן גם השם עז, רוצה תמיד להיות המוביל.

ומה קורה לאדם כזה שחי גאוה? "נעשה שטוף בתאוות" ומה קורה למי ששטוף בתאוות? תש כחו.

"לא יגדל אדם עזים בתוך ביתו" - בבית שלך תעבוד ותחנך להכנעה כמו הכבשים ואל תגדל עזים, ובפרט לא בעשרת ימי תשובה, בימים האלה של ימי הדין תשתדל כמה שיותר להתרחק מהמושג "עז", מהרצון להוביל, מלאכי החבלה נמצאים שם אצל אלה שמחפשים את הרצון להוביל ולקבוע, מיד הם ימצאו את עצמם שטופים בתאוות וימצאו את עצמם שתש כוחם.

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

בחסות
מוניות ברדיטשוב
נסייעות בין ערוניות בלבד
1700-700-622

אל תתפלאו שהכל חשונה לטובה!
החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!
חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990
הקו המלא: 03-3090-900
סרטון יומי: 058-3139000

מנחם בגין 24 פתח תקווה
בשעה 22:00
בית הכנסת תהילות השם
יום תמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק
בשעה 18:00
בית הכנסת אחוזת מרדכי
יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב
תל אביב בשעה 21:00
בית הכנסת נחלת אבות
יום שלישי | לגברים ולנשים

נחזור אל הפסוק: "שְׁעָרָךָ פְּעָדֵי הָעֲזִים שְׁגִלְשׁוּ מֵהָר גְּלָעָד" - אלו עזים לבנות (רש"י) יש כאן שילוב של עז לבן - עז, זו עזות. ולבן, זו הכנעה. העזים הלבנות יורדות מהר גלעד, הן יורדות כי הן בהכנעה, הם כבר לא על הבמה. לכן - "שערך מבהיק מרחוק" - גם החיצוניות השלילית נהפכת לקדושה.

אדם שזכה להכניע את הטבעים שלו, גם הדברים החיצוניים שלו נהפכים לקדושה. התאוות נהפכות לאהבת ה', הפחדים הופכים לשמחה והתלהבות בעבודת ה'. השערות שמסמלות חיצוניות, הופכות לקדושה.

הריח הרע משערך של עז בגלל שהוא הולך עם השכל שלו ושטוף בתאוות. מתי כל זה הופך לשבח? כשזה עזים לבנות שיורדות מההרים, אם עבדת על עצמך וירדת מההר, הפסקת להיות עז ולרצות להוביל אלא להיות כנוע - אז זה נהיה לשבח.

כמה יפה כשאדם עובד על עצמו להיות כנוע, לא מחפש להוביל, אלא הולך עם בורא עולם. איזה תענוג ואושר זה מביא לאדם. זה סוד החיים וסוד ההצלחה. זה מביא לאדם ישועות בלי סוף.

"וַיִּקְחוּ אֶת פְּתַנֵּי יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שְׂעִיר עֲזִים וַיִּטְבְּלוּ אֶת הַפְּתַנֵּי בַדָּם" (בראשית לז לא) אחי יוסף שוחטים שעיר עזים וטובלים את הכתונת בדם העז. אומר רש"י: "משום שדם העז כדם האדם". לדרכנו זה נפלא. אחיו של יוסף טענו כלפיו "הַמְלֶךְ תְּמַלֵּךְ עֲלֵינוּ אִם מְשׁוּל תְּמַשֵּׁל בָּנוּ" (שם לז ח), יהודה הוא המלך שלנו, מה פתאום אתה מחפש להיות המלך? אין זה אלא משום שהנך עז פנים, מחפש להיות בראש. לכן הם טובלים את הכתונת בדם של שעיר עזים כדי להראות ליעקב אביהם 'הוא התנהג כמו עז, בעזות, ולכן זה מה שמגיע לו.

"הרואה עז בחלום" אדם שחולם על עז, יצפה לשנה טובה. אם אתה באמת זוכה לראות את העז בחלום ולהבין מה זה עז, איך שהוא היה גדי בהתחלה, אחר כך נהיה עז פנים ואחר כך נהיה תיש - שתש כוחו, אם הבנת את המסר הזה - שנתך מתברכת.

כששואלים אותנו "מה יצא לך מליל הסדר או איך היה אצלכם?" אחד יגיד "היה מדהים, שרנו עד שלוש בבוקר..." זה מה שיצא לך? רבותי, צריך לדעת שמליל הסדר צריך לצאת "חד גדיא" - שאני מצד עצמי מציאות של גדי וכל תפקידי להגיע עד הקב"ה. וגם כשהגעת לקב"ה, תמיד תזכור שאתה מציאות של חד גדיא.

יהי רצון שהקב"ה יזכה אותנו להיות "חד גדיא" אמיתי. אמן כן יהי רצון.

לאט לאט, משה יגיע, מה אתכם? אבל הם עזים, הם רוצים להוביל, הם שחטו את חור. אהרון פחד להתעסק איתם. לכן קוראים לחטא העגל - עין גדי! כי כל חטא העגל התחיל משום שאנחנו גדי.

רבקה אומרת ליעקב: "לָךְ נָא אֶל הָצֹאן וְקַח לִי מִשָּׂם שְׂנֵי גְדֵי עֲזִים טְבִיִּים" - טובים לך וטובים לבניך. יעקב הוא מידת האמת, "תתן אמת ליעקב". רבקה אומרת לו: 'אם אתה תהיה אמיתי ותודה שאתה מציאות של גדי, שאתה מצד הטבע שלך עז, שאתה מצד הטבע שלך עוד נופל בתאוות כמו התיש. תודה שזו האמת שלך, תזכה לברכות.

לכן ביום הכיפורים הכפרה שלנו היא דרך העזים. אחד לעזאזל ואחד כקרבן. העז שהולך לעזאזל רואה את החבר שלו שנשחט ואומר "איזה מסכן, החלטת להיכנע וללכת עם הצדיקים האלה, שחטו אותך... אני נשארתי חי". הוא צוחק על החבר שלו ומרחם עליו. "מי אמר לך ללכת עם כל הצדיקים האלה... בוא, תעשה חיים... מה אתה הולך בהכנעה, תהיה גבר כמוני". מה הסוף של העז הזה, שמעלים אותו לצוק גבוה, וזורקים אותו לעזאזל, הוא לא מגיע לחצי ההר עד שמתרסק אברים אברים. עז שלא מוכן להיכנע, בסוף זורקים אותו לעזאזל. זה הסוף של היהודי, או שהוא זוכה להיות קרבן, מתקרב אל ה' והולך בהכנעה ובסוף מביא כפרה על כל עם ישראל או שהוא לא עובד עם עצמו ונזרק לעזאזל.

העז מביא כפרה על עם ישראל, כי העז זו המציאות שלנו. כי זה השורש שלנו, מציאות של עז.

זוכרים את העזים שהולכות ראשונות ולאחריהן הכבשים? - שואלת הגמרא מה הסיבה? מדוע האדם בתחילת ימיו הוא עז? אף אחד לא יכול עליו, הוא הקליבר של השכונה. מדוע אדם צריך לאכול קש בלי סוף ורק אחר כך הוא נהיה חתיכת כבש? מדוע אנחנו מתחילים את החיים עקום?

עונה הגמרא: "כבריינו של עולם - ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד". כמו שבבריינו של העולם קודם היה חושך ואחר כך בא האור, ורק בזכות החושך מעריכים את האור. כך הקב"ה מראה לאדם בתחילת ימיו מי הוא, כדי שאחר כך כשהוא יזכה להכנעה, ויגיד לו "איזו הכנעה, איזו עדינות..." הוא יזכור! אני באמת עז, וזה שאתה רואה הכנעה - זה לא אני, אלא הרחמים של ה'! אבל אם מלכתחילה האדם היה כבש, הוא היה לוקח ומשייך לעצמו את כל העונה.

גם אחרי שאומרים "ואתה הקדוש ברוך הוא" חוזרים על הפזמון ושרים - "חד גדיא". כי עדיין נשארתי גדי, למרות שהקב"ה כאן אבל אני נשארתי עז - וכל מה שאתה רואה אצלי עכשיו זה הרחמים של ה'.

"אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיתיך על משפנות הרעים" (שיר השירים א) חז"ל אומרים שעם ישראל נמשלו לגדי - עזים שבאומות. זו התכונה של יהודי - יש לו שכל... והשכל היהודי ידוע בכל העולם. הרצון להבין כל דבר גורם לנו לגדול ולהיות כל מיני עזים למיניהם, רוצים להוביל את העולם, אם זה בגלות ספרד, לפני הגירוש תפסנו שם את המשרות הבכירות, בגלות אירופה כידוע, מי הוביל את כל המהפכות בעולם? יהודים.

לא פלא שאחר כך 'תש כוחם' - מגיעות כל הצרות: האינקוויזיציות, הגירושים, האנטישמיות.

"חד גדיא" - זה עם ישראל! נמשלת לגדי, הבעיה שלך שאתה כמו הגדי ואם לא תעבוד על זה - "ואתה שונרא ואכלה לגדיא" בגלל שאתה רוצה להוביל, ובגלל שזה מוביל אותך לתאוות, זה לא יעבור לך בשתיקה - לטובתך!!! אחרי החתול תבוא עוד מכה ועוד מכה. מתי יגמר הסיפור של הגדי הזה? כשהוא יגיע לבורא עולם - "ואתה הקדוש ברוך הוא" כשהגדי יכנע ויוריד את הראש ויגיד "אבא, אני לא יכול בלעדיך".

המלך והמלכה מתוכחים איזה בשר יותר טעים - בשר גדי או בשר כבש?

יש אדם שמטבעו הוא כנוע ויש אדם שהוא שתלטן ועז - רוצה להוביל, למלוך, הוא אמנם שטוף בתאוות אבל יש לו מעלה: הוא 'שחט' את עצמו, הכניע את עצמו, עד שהגיע למצב של 'בשר גדי' הוא כבר לא גדי אלא בשר. מתווכחים המלך והמלכה - מי כעת יותר משובח? האם הגדי שהיה שתלטן ועבד והכניע את עצמו עד שהגיע למצב של בשר, או בשר כבש, שהוא כנוע מיסודו והוא ממשיך בהכנעה שלו.

המלך טוען, הגדי יותר משובח כי יש אצלו 'עבודה', עמל, יגיעה ויותר שבירה. אבל הכבש? זה הטבע שלו.

קראו לכהן הגדול, אבל הוא לא צדק, כי אצל הקב"ה שניהם ראויים. ואדרבא, אנחנו רואים שבמציאות בשר של עז הרבה יותר טעים עד כדי כך שרבקה רוצה לעשות דווקא ממנו מטעמים ליצחק.

זה סיומו של ליל הסדר. עם ישראל הוא כמו "חד גדיא" - מציאות של גדי, כשתעבוד על עצמך ותראה כמה צרות עוברות עליך, שונרא, כלבא, חוטרא... מה עוד אתה רוצה לאכול בחיים האלה? תגיע ל-"ואתה הקדוש ברוך הוא".

"אֲשַׁכֵּל הַפֶּפֶר דּוֹדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גְּדִי" (שם) דורשת הגמרא במסכת שבת (פח): "מי שהכל שלו מכפר לי על עון גדי שכרמתי ל". אומר רש"י: "חטא העגל". כל חטא העגל יסודו, בזה שאנחנו גדי, ולכן כשמשא רבנו לא חזר, עם ישראל אמרו לאהרון "עשה לנו עגל", אהרון מנסה לדחות אותם "תרגעו,

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפים הנאמנים ומפיצי העלון וב'ב זכות הבעש"ט ור' אשר תגן עליהם אכ"ר"

להצלחת נהוראי בן מזריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פועה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני להצלחת משי כהן, משי לוי אברהם, משי תמם, שי בן רחל | לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בולפסה, ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וטופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לעיני ניסים סימון בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל

מה העבודה הזאת לכם?"

ליל שבת סגרירי הכל קר ורטוב בחוץ, בבית חם ונעים, השולחן היפה של השבת מלא מכל טוב וכולנו מסובים. בתחילת הסעודה, פתאום דפיקה ביישנית בדלת מי זה יכול להיות? בפתח עמדו הוא והיא... חברים של הבן... קיבלנו על עצמנו לקבל את הבן שירד, כמו שה' רוצה...

'שיכנסו בשמחה אמר ראש המשפחה'.
התארגנו עם מקום, צלחות, אוכל יש בשפע - ברוך השם. תוך כדי אכילה השיחה נסובה סביב... טקסי אכילה בעולם. ואז... (מוכנים? להדק חגורות... בעלי לב חלש שידלגו על החלק הזה ... לטובתם)
הנערה זרקה לחלל האוויר: הגויים מצמידים ידים ואומרים ברכה מתוקה לפני שהם אוכלים וגם לפני השינה יש להם טקס דומה רק על הברכיים. למה אצלכם זה לא ככה? (מה העבודה הזאת לכם?)

הייתה דממה בבית. כל השולחן הסתכל עלי בבעתה... ולמה? מכי אני כולי אש! ושהאש שלי מתפרצת היא שורפת את כולם ובמיוחד אותי. הרגשתי את הכל עולה מלמטה למעלה ונעצר לי בגרון. זה השלב שמהגרון זה יוצא החוצה ושורף את כולם!

אבל ברחמי ה' שהמוח שעובד ב'דרך הבעל שם טוב' ומתרגל ומתאמן כל הזמן... אמר לי: "תשתקיי!" - "פיה פתחה רק בחכמה!"

אבל יצר הרע לא וויתר... "אשת חיל" מה עם כבוד השם! שולחן שבת... תראי לה מה זה! אבל השתיקה ניצחה. המוח שלי נתן הוראה לשתות מים (לכבות שריפה) שתייתי ולאט נרגעת... ואחד הילדים ענה שגם ביהדות מברכים לפני כל מאכל... כן... (ענתה הבחורה) אני יודעת אבל אצלכם זה מסובך, אצלם זה טקסט חופשי... יצר הרע שלי הציעה לי סוגי כלי נשק לחיסול ויודי הריגה. אבל הקול בראש השפוי אמר לי: "אשת חיל קומי ותלכי למטבח לסדר משהו", הקשבתי לו.

בעודי שם, התחלתי למלמל כך: "אבא שבשמים זה לא הם! זה אתה!"
"אבא שבשמים, זאת לא היא אשמה, אתה רוצה להראות לי איפה אני נמצאת בלי הרחמים שלך... הופכת מאשת חיל לאשת יחסי הציבור של עם אחר". "אבא שבשמים, בטח נכנסה בי גאווה, על שולחן השבת... על הבגדים הלבנים... על שהסקתי ועשיתי ואפיתי והכנתי..."

מודה ומתוודה: "אבא שבשמים זה אתה שעשית הכל דרכי, תודה שאתה מרחם עלי, בבקשה כמו שריחמת עלי אנא רחם גם על הנערה והנער האלו, אנא, הם יהודים כמוני ואני לא יותר טובה מהם... וסליחה על הגאווה". הנשימה חזרה לי, נשמתי חופשי, חזרתי לשולחן מחייכת ושמחה, ושאלתי מי רוצה תוספת של מה...

המשך הערב היה מבחינתי קסום:

לאחר סטימנו, פתאום פונה אליי הנערה ואומרת לי כך:

- אצלכם בשבת אסור כך ואסור כך... זה מדכא. אפשר לדעת למה?

תקשיבו, אין לי מושג מהיכן יצאו לי המילים... אבל השם פתח את פי ומצאתי את עצמי מסבירה לה דרך סיפור ומשל, והיא, שאלה שוב ושמעתי את עצמי עונה לה...

עוד שאלה, עוד סיפור, לפתע גם הבן שלי והנער האורח הצטרפו לשיחה. סיפרתי להם על חלקי הנשמה שלנו, מה זה היהודי לעומת הגוי. מה היא אהבת השם. מה קורה לנשמה כשהגוף ישן... מה קורה לגוף ולנשמה כשאתה אוכל ומברך...

צחקנו, בלב הייתה אחדות, הסתכלנו על השעון - לא תאמינו... חלפו 3 שעות של שמחה ואהבה טהורה. כשעמדנו להיפרד, קרה דבר, הנערה ביקשה שאתן לה את תפילת "שמע ישראל" כדי שהיא תקרא לפני השינה בביתה... והבחור? גם הוא בביישנות ביקש גם...

לאחר כמה שבועות

פגשתי אותה היא סיפרה לי שהוא מניח תפילין כל יום.

והיא קוראת את שמע לפני השינה בכל לילה.

מה היה קורה אם לא היתה לי את דרך הבעל שם טוב?

הייתי מדומיינת! בובה על חוט של יצר הרע, בובה מסוכנת ששורפת. בשם השם!!! - הייתי צועקת על האורחים שלי ומסבירה להם בכעס שהם הגויזמו כיהודים!

הייתי משפילה אותם, הייתי משפילה את ילדיי, הייתי משפילה בכך אפילו את השם! מבעירה אש! ועוד בשבת!

ועל הכל היה רוקד היצר... הרע, וזורק לי עוד ועוד כעס וגאווה - שאני טובה יותר מהצד השני, וזה עצים למדורה של אש שהייתי מדליקה בשבת ללא רחמי השם.

בזכות "דרך הבעל שם טוב" - יצר הרע שלי היה רטוב וספוג במים של התורה שזרקנו עליו במשך 3 שעות של שכונה ואחדות. כל עם ישראל, התורה והשם הכל זה אחד.

לא מצאתי את האפיקומן...

חג שמח ילדים יקרים.

למחרת ליל הסדר יוסי ומוטי נפגשו.

יוסי: מוטי, חג שמח. מה שלומך? איך היה?

בלי ליל הסדר?

מוטי: לא משהו...

יוסי: למה? לא נהנית?

מוטי: לא כל כך.

יוסי: מה קרה?

מוטי: כל ליל הסדר הייתי בלחץ לזכות באפיקומן כי הייתי בטוח

שאמצא אותו, בכל זאת אני הכי טוב בבית בלמצא דברים, אבא אחי

הקטן פתח את המגרה בארון הקדש ושלף ממנה את האפיקומן.

יוסי: אטווי שזכה, פרגנת לו?

מוטי: הייתי כל כך מאכזב... השנה המתנה היתה קורקינט...

יוסי: ואו, באמת מתנה שונה... אבא אוילי השם לא שלח לך פי היית

בגאווה?

למה גאווה? אוילי תאנה? במיוחד למצה עם שוקולד חחוח

גאווה כי היית בטוח שאתה תמצא את האפיקומן כמו שאמרת אתה

הכי טוב בבית בלמצא דברים, אבא איפה בורא עולם? שכחת את השם.

אז מה היית צריך לעשות?

לבקש מהשם "בורא עולם, אני חסר אוניו בלעדיך, בלי הרחמים שלך

אני לא אמצא את האפיקומן בבקשה תזכה אותי למצא את האפיקומן".

אבא יוסי, לפעמים אני מבקש מהשם והוא לא שולח לי.

קדם כל, השם לא שולח לך את הקורקינט מהאפיקומן, אבא אוילי הוא

ישלח לך אותו במקום אחר...

דבר נוסף, אנחנו לא יודעים חשבונות שמים. אוילי השם לא שלח לך

את הקורקינט כי הוא לא חושב שזה טוב עבורך למשל שאתה עלול

לפל ממנו כל הזמן ולהפצע. אבא מוטי תדע לך שבורא עולם שומר את

התפלות שלנו, "תפלה לא טובה ריקם", ולפעמים אותן תפלות נענות

בהמשך החיים אם זה למציאת חברים טובים, להצלה מעברות, קבלה

לשיבה טובה.

דבר שני, דוד המלך כתב בתהלים "קנה אל השם חזק ויאמץ לך קנה

אל השם" - תמיד תהיה בתקנה אל השם כי מי שמקנה אל השם זוכה

לסיעתא דשמיא מעל הטבע.

ומשהו אחרון אבא גדול - תפרגן לאחייך על כך שזכה בקורקינט כי מי

שפרגן לאחר - הקדוש ברוך הוא מפרגן לו!

נכון, אתה צודק. רוצה לבוא אלי לאכל מצה עם שוקולד?

בשמחה רבה, שמחה רבה...

ילדים חביבים, חג פסח שמח לכם ולבני ביתכם.

ליאת בן שאנון, מטפלת רגשית

ע"פ דרך הפעוט. ט. 052-5732470

יתגדל ויתקדש שמייה רבא

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

